

ne vedo, kako težko nosi delavno ljudstvo vedno večja bremena militarizma!

Duhovniški poslanci. V prejšnjem državnem zboru bilo je 23 duhovnikov-poslancev. To število se je pri zadnjih volitvah na 12 znižalo.

Socialni demokratje so tvorili v prejšnji državni zbornici eno samo združeno stranko. Zdaj pa so se razcepili po narodnostih in imajo petoro klubov. S tem je politična moč socialne demokracije postala jako omejena.

Brihtna vlada. Neki inženir naše vojne mornarice iznašel je pred nekaj časom pripravo, ki daje podmorskim čolnim trikrat večjo hitrost nego je dosedanja. Ponudil je svojo iznajdbo naši vladi, ali ta je ni hotela kupiti. Mož je šel in prodal svojo iznajdbo angleški vladi, ki mu je dala zanjo 1½ milijona kron. Zdaj pa kupila je naša vlada na Angleškem dva taka čolna. So pač brihtne glavice pri nas...

Dopisi.

Ptujska okolica. Iz poročil od sv. Urbana pri Ptuju je znano tudi v okolici Ptuja, da je tisti mašetar in pijani Grozl celi pot proti Spuhlji kričal „živijo Podjenčič“. Tam v Spuhlji je šel na mizo in prerokoval, pridgoval in hvalil vse Brenčiče. Potem je lahko, da so si ga natakariji zapomnili in da je potem tudi moral plačati, kolikor je spil in snedel. Takaj v okolici Ptuja pa smo bolj brihtni; mi pa smo šli, da bi tam iz tistega polovnjaka pili, ki je bil za „Siegesfeier“ pripravljen. Meso bi tudi jedli zastonj. Ko bi prišel mesar, da bi nam zaklal, bi mi že prase zunaj spekli na drogi, kakor cigani. Na tem je toliko znano in resnično, da od praseta nismo jedli, pač pa smo zastonj vino pili, ker mi nismo šli v Spuhlje Brenčiča hvalit, ampak pit in jest. Zato smo bili bolj tiho in v strani da nas natakariji niso poznali. Toliko na tem ni lepo, da je tisti pijani Grozl Brenčiča proklinjal, mi zastonj pili in da se Brenčič ni upal tistega polovnjaka vina nam dati zastonj spiti. To je bila prva svečanost; če bo več enakih tedaj bo že lepa.

Ptujska okolica. Moram Vam, gosp. urednik, nekaj naznaniti; so sicer sanje, vendar zanimive in strašne ob jednem. Mogoče boste stavili v loterijo, zadeli boste brez dvoma terno, približno tako kak Brenčič ob volitvah. Imel sem te-le sanje: Korošci, Benkovič in Brenčiči pregnali so habsburško dinastijo iz Avstrije. Na spraznjen prestol posadili so — mislite Karagorgjeviča? Ne! Brenčiča. Kako se je to zgodilo nisem videl, pač pa sem videl, da je sedel Brenčič na prestolu podobnem klopem v Latermanovem dreveredu v Ljubljani. Na levisi mu je sedel Benkovič, na desnici Korošec. Dvorjani (med njimi

vsa politikujoča duhovščina ptujsko-ormoškega okraja), poklanjali so se mu ravno kot svojemu novemu vladarju. Čudno je bilo videti, kako sta si namežikovala Benkovič in Korošec, ko se mu je kdo poklonil. Seveda Brenčič je obljubil vsakemu srečno in dolgo življenje, podal vsakemu roko v znamenje naklonjenosti, v tem trenutku sta mu pa kazala Benkovič in Korošec osle za hrbotom. Duhovniki so zamižali, da jim ni ušel smeh, le kmetje so opravili vse te ceremonije resno in spoštljivo. To je trpelo precej dolgo. Na posebni mizici ležal je neki čudni potni prt (Schneuztüchel), katerega si pa, če si natančneje pogledal, spoznal tudi za šolsko odpustnico, na platno pisano, seveda brez pečata in podpisa. (Opom. Brenčič še šolske odpustnice dobil ni, ker ljudsko-šolski dolžnosti ni zadostil kakor sem iz zanesljivih virov zvedel.) Napredoval je v posameznih predmetih jako dobro, le vera in nrvnost je bila komaj zadostna. — Seveda zbog tolikih audienc, postalo je Brenčiču silno vroče in že mu je mislil obrisati nekdo pot z imenovanim robcem ali odpustnico, ni pa tega pripustil Korošec, ker ta prt je le zato, da bojo brisali Brenčiču ne pot ampak — oči. Spet so si duhovniki namežikovali in nasmehavali ter meli roke, Urbančani in Vurberžani pa kričali „živijo“, medtem ko so mu kranjske punčke pahljale od zadaj z velikimi pahljačami — politiko v glavo. Da je bilo videti, da je Korošec pravi regent-vladar, vendar se je tudi on slednjič poklonil tako „pro forma“ Brenčiču. Ta pa si ni mogel kaj, da bi ne objel svojega jeroba in kutarja Korošca in tako ga je stiskal brezkončno na svoja klerikalna prsa, prav na ista prsa in na isti klopi kot je nekdanj stiskal kranjske Šiškarice. Ko je bilo končno teh poklonov konec, vprašal je Brenčič Korošca, Benkoviča in župnike z Velike Nedelje, Stoperc, Marka, Vurberga, kaplana od sv. Urbana itd., kako bi se mašče-val nad tistimi, ki niso njega volili, ker sedaj kot vladar jih vendar lahko kaznuje. Pomežiknili so si duhovniki in Korošec je predlagal, naj napravijo jednake sodnije kot so bile nekdanj inkvizicije. Zamojdelj, rekel je Brenčič, naj se tudi ta sod od zdaj inkvizicija imenuje. (Pomislite moj strah, ker tudi jaz ga nisem volil). Vsa duhovščina in pažeti so zaklicali „živijo“ v znamenje, da je predlog sprejet. V trenutku postavili so inkvizitorje, ti so potegnili z žepa cele pole, popisanih onih ki niso volili Brenčiča. Med inkvizitorji spovedal sem Grozla, Miha Horvat, Hamerška od sv. Urbana, organista, župana z Vurberga in veliko drugih. Ti so nas zgrabili in vlekli na gromado, v tem ko se je Korošec peklensko smejal, tulili smo drugi od strahu in groze, in v tem sem se zbudil. Tresel sem se od groze in premišljeval te strašne sanje, pomi-

ril sem se le, ko sem se spomnil, da tudi papež Inocenc VIII ni dolgo užival sladkosti inkvizicije, da je prvi inkvizitor prior „de Torkemada“ l. 1478 umrl, in da je cesar Jožef II. ktenj menda ni bil liberalec, zadnjemu inkvizitorju vrata zavil. Obžaloval sem le, da že človek ljubelega Friderika pl. Spee od leta 1635 ni med živimi. — To so bile grozne sanje!

Cirkovce pri Pragerskem. Ker se naš kaplan še zmiraj repenči po Brenčičevi zmagi, mu ni rano vendar enkrat dokazati, zakaj vera pade. Tudi njegovi podložniki so zelo všeč, ker so mu dan ožje volitve vrgli Plojevo zastavo iz Krupevega trna. Namreč bosonožni čiški Boštjan, visokoglavi Krupec sta se spustila kakor besno po zraku brez klobukov proti na cesti stojecemu Goljatu; ker se je razburjeni Krupec zareht nad G. Goljatom: Ako ne odstranite tega list iz drevesa, ne pridem nikdar več v vašo stilo! Čeravno hodi Krupec na svoj krigeljski samo k Brečičevemu prijatelju G. Matijeku, nesejo hitro lestvo, a bila je prekratka. Zašl pol ure je že trgal z aklem neki tesarski učeni a zastava še ni hotela pasti. Posljejo po zidarskega pomočnika, ta je komaj z veliko a strgal iz drevesa to Brenčičevo nadlogo. Glej! Deinčov Anza si je pa le zaslužil toliko, da je v jesen svinjo kupil za kolino; repe in korpa pa ima tak sam dosti, da jo lahko pita. Namreč po dnevi je sam hodil z Brenčičovimi listi. Šikolah in jih popal po hišah. Seveda so ga takoj obmetali z blatom, da so morale ubog ženske zmiraj beliti. Zorko je pa hodil po drugih vaseh, ker si v Šikole ni več upal. Od ponočnega straha pa sta hodila oba skupaj in hujskala ljudi po krmah. Med potjo sta se pa morebiti zaletela h kakšni deklini, ker komaj ob polnoči prišla domov. V Cirkovcah po dnevi G. Beranič trsje vezal in lestvo na pozabil stati; ali še te lestve nista mogla dva ponočnjaka pri miru pustiti. Naš Anna naj bil raje doma pri svoji mladi ženki, pa kaj mara za to, ker mu je za Zorko bila za celo svinjo obljubil, pa še tu pa tam sta spila kak literček. Saj naš Zorko ima denar, penez, da lahko da našemu Anzetu kaj za p. Tudi Franc Baklan, ki namerava postati Anzšvoger, se je zelo potezoval za to stvar. Namreč ko je šel na dan ožje volitve od svoje ljubke je med potjo raztrgal vse Plojeve liste iz ravno tako se je zgodilo prejšnjo nedeljo zjutraj Čaj mrcina, še kaj več ti bomo očitali, ker ne bodeš miroval! Morebiti je tudi on dobil Zorketa kakšni groš. Zorketa pa tudi vprašaj ako mu ni znan pregovor, ki se pravi: naj pomete pred svojim pragom poprej ko pred drugega.

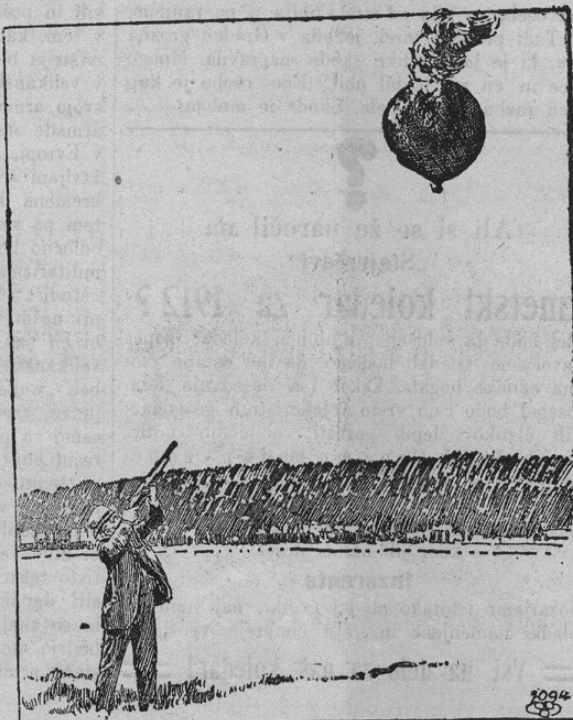
Sv. Barbara v Haložah. Gorečnost naš g. župnika Vogrina za cerkvene reči je velika. Zmanjkali so mu namreč plaščeki, s katerimi se kelih pokrivajo; sedaj dolži farane te tati in je obljubil dne 16./VII. raz prižnice tistim 10 kron nagrade, kateri izda dotičnega z. Ali pa mogoče ne zna, kdo je odgovoren za cerkvene reči, in katere osebe imajo ključ, zakristije? Radovedni ste, kdo je dal v „Narodni list“ in v „Štajerca“ kleparskega učenca Osva, kateri bi bil lahko čez zvonikovo razkrito steno noter padel pri podružnici sv. Katarine, med ko ste ga Vi zunaj okoli cerkvice iskali, mogoče on v koruznici v cerkvi nahajal. Počasi ga Vi z vašim g. kaplanom Berkom in namreč večne maše za dotičnika, da ne bode v tej svečenej cerkvi v kuruznici oslabele. Namreč pa tudi kaplanu Berku ali Verku, da naj v najnim podrepnikom kupi ručjake za tiste narje, katere izda za lepe kikle da bodo njih svoje neumne butice nosili, ko bodo v tiral za Brenclja...

Kaplan se z Tončkoj v noč sprejema. Denar za lepe kikle daja Dopisnika od svet. Florjan Ne vidi Brezovski kaplan Na nosu mu je muha stala In Jurčina opazovala Kako on modro se drži Drugače vrat bi zlomil si...

Iz pota. Ljubi „Štajerc“! Jaz sem malo na somerfriši bil, morem tudi tebi o nekaj povedat, kaj se v nekih krajih dogodi. Antonski fajmošter je šou z no fe...

Nova iznajdba za boj v zraku.

Neverjetno je skoraj, kako napreduje človeški um. V zadnjih letih se je zlasti zrakoplovstvo razvilo in poleg navadnih balonov izumili so že najrazličnejše mašine in letalne stroje. Seveda imajo te velikanske iznajdbe tudi glede vojske odločilni pomen. Lahko se reče, da bodejo prihodnje vojske povsem druge lice imele nego dosedanje. Balone in letalne stroje se ne bode v vojski le za rekognosciranje rabilo, marveč tudi že za napad. Ali človeški duh je napravil že zopet korak naprej in je izumil sredstvo, s katerim bi se v vojskinem času proti zrakoplovom branili. To sredstvo iznašel je inženir Lientz v Grosslichterfeldu pri Berlinu. Iznajdba je posebne vrste kroglja, ki se jo lahko s puško proti balonu ustrelj. Kroglja napravi da eksplodira plin v balonu, nakar seveda balon sam takoj na zemljo pade. Naša slika kaže poizkuse s to novo iznajdbo. Posebno važno je, da se lahko s puško strelja, medtem ko so doslej proti balonom le s kani strelali.

Neueste Erfindung zur Vernichtung von Gasballons